

[Hanne Budtz.]

for en kommerciel sender ved siden af. Foreløbig har generaldirektoratet for post- og telegrafvæsenet overbevist os om, og ministeren for offentlige arbejder gjorde det for lidt siden, at der kun er plads til én sender ved siden af. Derfor synes vi, at det ville være rigtigt at gøre det netop på koncessionsbasis. Så kunne man udnytte de ledige frekvenser, der er, til en sender ved siden af den sender, som ganske vist nu Danmarks radio har vedtaget at anvende til en melodiradio. Det kan jeg komme tilbage til om lidt. Vi mener, det var rimeligt at gøre det på den måde ud fra det synspunkt, at det er en helt naturlig foreteelse. Det er uhyre nyttigt med konkurrence. En privat, kommerciel sender kan være en vældig god konkurrent både i kvalitets- og nyhedsudsendelser og meget andet til Danmarks radio. Vi ser også, hvordan det er nyttigt i Danmarks radio med konkurrence inden for de enkelte programmer.

Så diventerede det ærede medlem hr. K. B. Andersen os som sædvanlig med lidt af, hvad vi har foretaget os under udvalgsbehandlingen. Det kan være helt naturligt, og vi har naturligvis fået at vide, at vi har været helt umulige, at vi ikke har kunnet svare på noget som helst. Bag- efter beklagede det ærede medlem sig over, at vi kom med et ændringsforslag til lovforslaget. Jeg må sige, jeg forstår ikke den beklagelse, når vort ændringsforslag må ses som en fuldstændig imødekommenhed over for det ærede medlem hr. K. B. Andersen og hans partis synspunkter. Vi kan nemlig være ganske enige i, at der er mange detailspørgsmål at tage op, og som skal garanteres en ordentlig løsning, spørgsmål om kvalitet og meget andet. Kan vi derfor imødekomme det ærede medlem og hans parti mere end ved at sige: ja men vi kan da i lighed med, hvad man har gjort i Storbritannien, forelægge koncessionsbetingelserne eller lade dem forelægge af den pågældende minister i form af et lovforslag i stedet for at overlade til den enkelte minister selv at bestemme koncessionsbetingelserne? Jeg mener, at derved får netop det ærede medlem og hans parti både den med- og desværre også merindflydelse, som de har her i tinget.

Jeg vil sige, at det kan være vanskeligt at besvare nogle af de spørgsmål, det ærede medlem har stillet, for hvis man nu f. eks. ville spørge: hvordan ville f. eks. Danmarks radio løse disse problemer? — så ville jeg da være i den situation selv som medlem af radiatorådet, at jeg måtte sige: ja men det er da problemer, der ikke engang kan løses af Danmarks radio, hvordan skal vi så kunne løse dem i et udvalgs møde?

Det ærede medlem var inde på det spørgsmål, hvordan man vil løse problemet om politisk lighed i en koncessioneret radiosender. Det er da ikke engang noget, vi kan løse tilfredsstillende i Danmarks radio. Jeg havde for nylig lyst til at høre, hvordan det egentlig var med nyhedsudsendelsen Horisont, som vi har i Danmarks radio, og bad om en oversigt over f. eks., hvilke partier der havde medvirket siden 1. januar i år. Jeg fik en oversigt, som jeg står med her. Der havde været 6 udsendelser, og de politikere, der havde medvirket i de 6 udsendelser, viste sig at være 6 socialdemokrater og 2 radikale, så hvis det kan nytte noget med særlige koncessionsbetingelser, ville mit parti såmænd godt kunne ønske sig, at vi fik en yderligere garanti — til trods for at hele radiatorådet sidder som garant — for, at noget sådant ikke finder sted i fremtiden.

I øvrigt forstår vi slet ikke den modstand, der er mod selve princippet, og det er jo selve princippet, vi må afgøre ved vor stillingtagen til dette lovforslag. Vil man være med til en kommerciel sender eller ej? Jeg synes ikke, man kan få større garanti end ved at sige, at koncessionsbetingelserne skal fastsættes ved lov, men man er af en eller anden grund så umådelig bange.

Jeg forstår ikke, hvorfor vi her i landet skulle være så bange for at have den samme ordening, som man har i andre lande. Den højtærede minister for offentlige arbejder oplyste os under udvalgsarbejdet om, at der i adskillige lande findes reklame for private virksomheder og kommercielle sendere på rent privat basis, og han nævnte bl. a. lande som Finland, Irland, Italien, Luxembourg, Portugal, Storbritannien, et land, som jeg mener vi har så meget til fælles med, Vesttyskland og Østrig. Tænk, det er vi altså bange for; noget sådant kan vi ikke gå ind på. Det ligger ganske uden